

ВАЛЕНТИН КРАСНОГОРОВ

НЕГОВИЯТ ДОНЖУАНОВ СПИСЪК

(пиеса в две действия)

Превод и редакция: Ваня Николова

Контакти с автором:

Тел. 8-812-699-3701;
7-951-689-3-689 (моб.
(972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142
e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com
<http://krasnogorov.com/>

ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР „НЕВЕНА КОКАНОВА“ – ЯМБОЛ
СЕЗОН 2016/2017

АНОТАЦИЯ

В това произведение са преплетени драма, мелодрама и комедия. Булката и младоженецът са преуспяващи хора от света на бизнеса. По волята на обстоятелствата те са принудени да предложат на случайно срещнат човек – мъж над средната възраст, със странно поведение – да стане свидетел на сключването на техния брак. За да му се надсмее и в същото време да се позабавлява, младата двойка моли мъжът да разкаже за жените, с които е бил. Резултатът от забавлението се оказва съвсем неочакван. В отношенията между

тримата настъпва напрежение, а срещата променя решително съдбата на всички. Чистотата на душата, интелекта, чувствителността и дълбоките чувства побеждават рационалността и сухата практичност.

Действащи лица:

ОЛЕГ

НАТАША

СЕРВИТЬОР (СВИДЕТЕЛ)

АКТ 1

Улица с мизерно кафене от няколко маси в живописно курортно селище. На заден план гора, езеро, летни вили. Наоколо е тихо и безлюдно.

Влизат ОЛЕГ и НАТАША. Те са на 30 години, елегантни, красиви и безупречно облечени. Олег изглежда малко по-млад от Наташа. В него се усеща нотка на арогантност типична за преуспелия, свикнал да раздава заповеди, уверен в себе си човек.

НАТАША: *(Хвърля поглед на часовника си.)* Дойдохме почти два часа по-рано.

ОЛЕГ: Аз ти казах, че трябва да излезем по-късно.

НАТАША: Не исках да закъсняваме.

ОЛЕГ: И какво ще правим сега?

НАТАША: Дай просто да се поразходим. Тук се диша толкова леко.

ОЛЕГ: Не ми се разхожда.

НАТАША: Тогава може да седнем тук.

ОЛЕГ: В това изпаднало кафене?

НАТАША: Уговорихме се с Павел да се срещнем на входа. А от тук входа се вижда ясно.

(Сочи другата страна на улицата.) Виждаш ли верандата от другата страна?

ОЛЕГ: Няма значение. Предпочитам нещо по-симпатично.

НАТАША: На мен не ми се ходи никъде. Тук е тихо и спокойно.

ОЛЕГ: Какво пък, да останем тук.

Той сяда. Пауза. Звъни мобилен телефон. ОЛЕГ го вдига.

ОЛЕГ: Слушам... Нека да изпратят сметките за печата, а ти ги провери детайлно... Не, фактурата ще я напиша сам. *(Затваря телефона.)*

НАТАША: Олег, може ли да си изключиш телефона?

ОЛЕГ: Защо? Така или иначе нищо не правя.

НАТАША: Може например да си поговорим. Ето защо исках да дойдем по-рано. Доста отдавна не сме разговаряли просто така.

ОЛЕГ: Един момент. *(Набира номер.)* Как е, свършихте ли? *(Слуша.)* Трябва да се побърза. *(Затваря телефона.)*

НАТАША: Хайде, все пак, да си изключиш телефона.

ОЛЕГ: Не мога, защото може да звънне Павел, сещаш се. И каква беше тая странна идея - да избереш това забравено от Господ място?

НАТАША: Искаш да кажеш: „това любимо на Господ място“. Виж каква благодат – зеленина, цветя, тишина...

ОЛЕГ: Прекрасно е, но в ден като този, щеше да е подходяща друга обстановка.

НАТАША: На мен тук ми харесва.

ОЛЕГ: Знам.

Пауза.

НАТАША: Може да си поръчаме по чаша кафе.

ОЛЕГ *(Свива рамене.)* Може. *(Вика по посока на сервитьор.)* Ехо, някой ще дойде ли?

Пауза. Никой не идва. Олег почуква с пръсти по масата.

ОЛЕГ: Ей, човек!

Появява се Сервитър над средната възраст, в опърпан вид, небръснат, с мърляво яке и кални ботуши.

СЕРВИТЪОР: Вие ли ме викнахте?

ОЛЕГ го оглежда с недружелюбен поглед.

ОЛЕГ: Да, аз. Донеси ни кафе.

СЕРВИТЪОРЪТ се обръща към НАТАША и се втренчва в нея.

ОЛЕГ: Какво я гледаш. Нали ти казах – две кафета. И по-бързичко.

СЕРВИТЪОРЪТ, без да каже и дума, излиза.

ОЛЕГ: Мръсен, прост чичак. Защо така ти се опули?

НАТАША: Не знам. *(С насмешка.)* Сигурно съм му харесала.

ОЛЕГ: Била ли си в това кафене?

НАТАША: Не.

Звъни мобилен телефон.

ОЛЕГ: Ало. Не, рано е да го давате за печат. Първо го вижте с дизайнера... Случайно да знаеш какво е станало с Павел? Добре. *(Затваря телефона.)*

НАТАША: Може би наистина не трябваше да идваме тук. Искан да е тихо, спокойно и да сме само двамата.

ОЛЕГ: Ние и така сме само двамата.

НАТАША: А с телефона ти правим „тройка“.

ОЛЕГ: Наташа, не ми се сърди. Няколко минути разговор с нищо не пречат.

Пауза.

ОЛЕГ: И къде е тоя сервитър?

НАТАША: Не знам. *(След кратка пауза.)* Някак тъжно е, че всичко това ни се случва.

ОЛЕГ: Ти сама си избра тая дупка. В града щеше да е много по-забавно и тържествено.

НАТАША: Не е там работата.

ОЛЕГ: Престани да си тъжна. *(Прегръща я.)* По-добре кажи – обичаш ли ме?

НАТАША: *(Целува го.)* Ти си красив. Дори прекалено красив. Това ме привлича и плаши.

ОЛЕГ: Защо да те плаши?

НАТАША: Защото жените твърде много те глежат. И ще те откраднат.

ОЛЕГ: От такава красавица като теб?

Влиза СЕРВИТЪОРЪТ. В ръцете си носи малък поднос. Върху него има захарница, бисквитки, сметана и една чаша димящо кафе. СЕРВИТЪОРЪТ оставя всичко пред НАТАША.

СЕРВИТЪОР: Моля.

НАТАША: Благодаря. *(Отпива глътка от кафето.)* Хубаво е.

СЕРВИТЪОР: Направих го специално за вас.

НАТАША: Мерси.

ОЛЕГ: А защо си донесъл само едно?

СЕРВИТЪОР: И вие ли искате?

ОЛЕГ: Естествено.

СЕРВИТЪОР: По турски, разтворимо, еспreso?

ОЛЕГ: Искан нормално кафе.

СЕРВИТЪОР: Чисто или със сметана?

ОЛЕГ: Чисто.

СЕРВИТЬОР: Със или без захар?

ОЛЕГ: Със.

СЕРВИТЬОР: Дълго или късо?

ОЛЕГ: Казах, нормално. Добре, мамка му, донеси ми просто някакво кафе. Едно от двете.

СЕРВИТЬОР: Разбирам. Но заведението е затворено. Не мога да ви донеса.

ОЛЕГ: Как затворено? Нали на нея й донесе кафе?

СЕРВИТЬОР: Тя е дама.

ОЛЕГ: А на мен?

СЕРВИТЬОР: За вас няма.

ОЛЕГ: И защо?

СЕРВИТЬОР: Заведението е затворено.

ОЛЕГ: Тогава от какъв зор ме питаше какво кафе искам?

СЕРВИТЬОР: Защото съм учтив. Исках да разбера какъв е вашия вкус.

ОЛЕГ: Значи за нея заведението е отворено, а за мен е затворено?

СЕРВИТЬОР: Съвършено вярно.

ОЛЕГ: Я ми кажи ти точно какъв си: сервитьор или палячо?

СЕРВИТЬОР: Палячо. *(Отдалечава се, започва да бърше прах от съседните маси.)*

НАТАША: *(Към спътника си, с полуглас.)* Овладей се.

ОЛЕГ: Трябва да се разбера с него.

НАТАША: Но не с този тон, и не в този ден. Ако искаш пий от мойто кафе. *(Поднася към него чашката си.)*

ОЛЕГ: Вече не ми се пие, мерси. *(Връща чашката назад. Към Сервитьора.)* Слушай, ето ти десет долара. Не са за кафе, а за чай. Разбра ли?

СЕРВИТЬОР: Разбрах. *(Връща парите.)* Няма чай. Заведението е затворено.

ОЛЕГ: *(Към Наташа.)* Тоя ми се подиграва.

НАТАША: *(Към Сервитьора.)* Ще бъде много мило от ваша страна, ако донесете и на него кафе.

СЕРВИТЬОР: Вие ли ме молите?

НАТАША: Да.

Без да продума СЕРВИТЬОРЪТ излиза.

ОЛЕГ: Стар палячо. И какво изобщо е това кафене? Ще се окаже, че наистина е затворено.

НАТАША: Какво ни пука за кафенето и неговия сервитьор? Забрави за тях. По-добре да си говорим за нас.

Звъни мобилен телефон. НАТАША въздъхва.

ОЛЕГ: *(Към Наташа.)* Павел е. *(В слушалката.)* Ало. Да! *(Слуша дълго.)* Какво говориш?! Ясно... Нищо не може да се направи. *(Затваря телефона. С досада.)* Павел не може да дойде.

НАТАША: Какво е станало?

ОЛЕГ: Катастрофа.

НАТАША: Нещо сериозно?

ОЛЕГ: Не, но знаеш как е. Навалица, проби за алкохол, ченгета, протоколи, бърза помощ... Да, и колата е прецакана.

НАТАША: Значи няма да дойде?

ОЛЕГ: Няма.

НАТАША: Тогава какво ще правим?

ОЛЕГ: Не знам. Ще се върнем.

НАТАША: И да отменим всичко?

ОЛЕГ: Не да отменим, а да отложим. Не случайно душата ми не искаше да идва в тоя пуцинак. В града щяхме да го направим както си трябва. С чин-чин, голям размах, гости, музика и шампанско. А ти искаше спокойствие и усамотение. Ето ти сега усамотение.

Пауза.

ОЛЕГ: Защо мълчиш сега?

НАТАША: А какво трябва да кажа?

ОЛЕГ: Не знам.

Влиза СЕРВИТЪОРЪТ с чаша в ръка - без поднос и всичко останало. Той мълчаливо я оставя пред ОЛЕГ.

ОЛЕГ: Кажете ми, кафенето наистина ли е затворено?

СЕРВИТЪОР: Затворено е.

ОЛЕГ: А като е затворено ти какво правиш тука?

СЕРВИТЪОР: Щракам си с пръсти.

ОЛЕГ: *(През зъби.)* Добре, отивай.

СЕРВИТЪОРЪТ излиза.

НАТАША: Така че какво решаваме?

ОЛЕГ: Да пием кафе.

НАТАША: Не се сърди.

ОЛЕГ: Не се сърдя. *(След кратка пауза.)* Ако толкова искаш това да се случи тук и сега, може да поканим вместо Павел някой от местните?

НАТАША: Непознат човек?

ОЛЕГ: Имаш ли тук приятелка, която да дойде?

НАТАША: Тя е в момента в града. Само нея познавам.

ОЛЕГ: Други предложения?

Пауза. ОЛЕГ почуква по чашката си, за да даде сигнал на СЕРВИТЪОРА. Той ида неочаквано бързо.

ОЛЕГ: Защо е толкова тихо? Къде са хората? Да не са избягали нещо?

СЕРВИТЪОР: Какво очаквате от вилно селище? Постоянно е тихо. Освен това е работен ден. Кой на работа, кой в града. Още не сме в сезон.

ОЛЕГ: Трябва ни за една работа, за половин час, някакъв приличен човек. Може ли да се намери такъв?

СЕРВИТЪОР: На това място? Само на сергията за бира. Там има опашка.

ОЛЕГ: Добре, върви.

СЕРВИТЪОР: Къде?

ОЛЕГ: Щях да ти кажа, но пред дамата не искам да посочвам точния адрес.

СЕРВИТЪОР: Напиши ми го на бележка. А аз ще отида да си направя кафе.

СЕРВИТЪОРЪТ излиза.

ОЛЕГ: Направо ми лази по нервите.

НАТАША: Днес и двамата сме нервни.

ОЛЕГ: Чудя се защо?

НАТАША: И аз искам да разбера.

Пауза.

ОЛЕГ: Мисля, че намерих решение. Не съм сигурен, че ще ти хареса, но...

НАТАША: Знаеш, че ще се навия на всичко, което предложиш.

ОЛЕГ: Да поканим за тази роля нашия сервитьор.

НАТАША: Това вмирисано чиче? Шегуваш се. Той е ужасен. Небръснат. Облечен в тия дрипи...

ОЛЕГ: Повярвай ми, харесвам го още по-малко от теб, но в крайна сметка какво ни остава? Трябва само да се подпише.

НАТАША: По друг начин си го представях.

ОЛЕГ: Да не би да искаш да обикаляш селото и да чукаш по вратите на непознати? Или да се върнем в града и да отложим всичко за по-добри времена?

НАТАША: *(След кратка пауза.)* Добре, да говорим с него.

ОЛЕГ: Да го викна ли?

НАТАША: Не, той сам ще дойде.

СЕРВИТЪОРЪТ влиза с чаша кафе и се насочва към съседна маса.

ОЛЕГ: Ей, ти, ела за малко.

СЕРВИТЪОР: *(Идвайки.)* Какво искате?

ОЛЕГ: Седни! Искаш ли нещо за пиене?

СЕРВИТЪОР: Ако е кафе - не. Ако е нещо по - сериозно - винаги. Още повече, че днес съм в минорно настроение.

ОЛЕГ: В колата имам коняк. Сега ще го донеса.

СЕРВИТЪОР: Това е друга работа.

ОЛЕГ излиза. Пауза.

СЕРВИТЪОР: Какво ще иска от мен?

НАТАША: Защо решихте, че ще иска нещо?

СЕРВИТЪОР: Иначе защо да става от масата и да ми носи коняк?

НАТАША: Да, искаме да ви помолим за една услуга.

СЕРВИТЪОР: Интересно каква?

НАТАША: Сега ще ви обясним.

ОЛЕГ се връща с бутилка в ръка.

ОЛЕГ: Нямам коняк, но имам водка.

СЕРВИТЪОР: По-добре. Ще отида за чаши. *(Излиза.)*

ОЛЕГ: *(Отваря бутилката.)* Не си му казала, нали?

НАТАША: Не.

ОЛЕГ: Добре. Аз ще говоря с него.

СЕРВИТЪОРЪТ се връща с три чаши.

СЕРВИТЪОР: Ето, че и стъкълца се намериха.

ОЛЕГ: Отлично. *(Разлива водката.)* Готови ли сме...

СЕРВИТЪОР: За какво ще пием?

ОЛЕГ: Има повод.

СЕРВИТЪОР: Е, ако има повод, да пием.

Пият.

ОЛЕГ: Така...Значи... Работата е там...Трябва ни свидетел.

СЕРВИТЪОР: Свидетел на какво?

ОЛЕГ: Разбираш ли... Ние ще влизаме в законен брак...

СЕРВИТЪОР: А досега незаконен ли беше?

ОЛЕГ: (*Търпеливо.*) До сега не беше оформен технически.

СЕРВИТЪОР: (*Не обръща внимание на Олег, обръща се към Наташа.*) Вие ще се омъжвате?
За тоя младеж? Поздравления! По любов, предполагам?

НАТАША: А защо хората се женят?

СЕРВИТЪОР: По много причини. По любов. По секс. По сметка. От глупост, от нужда, или просто защото трябва да се оженят. А понякога и от умора.

НАТАША: Какво значи „от умора“?

СЕРВИТЪОР: Да кажем, че една жена има връзка с някакъв мъж. Това отнема година, две...
Връзката се влачи и влачи. Тази несигурност и нестабилност започва да уморява.

Тогавата жената решава, че трябва двамата или да се оженят, или да се разделят.

ОЛЕГ: Слушай какво... Гражданино... Сър... Мосю... Не знам как точно да ти казвам...

СЕРВИТЪОР: Казвайте ми просто „Господине“...

ОЛЕГ: Извинявай, но да ти казвам „господине“ не ми идва на езика. Нито пък „другарю“.

Така че, ето какво: до чичковци като теб може и да изглеждам младеж, но аз, и искам да го знаеш добре, съм напълно зрял мъж. И мога, между другото, да смачкам мутрата на всеки, който си вре носа в чуждите работи.

СЕРВИТЪОР: (*Не веднага отмества поглед от Наташа към спътника ѝ.*) Охо, като малък съм тренирал бокс? И то в тежка категория. И?

Мъжете стоят един срещу друг в заплашителни пози. Неочаквано СЕРВИТЪОРЪТ се обръща и излиза.

НАТАША: (*Изненадана.*) Къде изчезна?

ОЛЕГ: Беше ясно, че ще напълни гащите.

Звъни телефон.

НАТАША: Изключи го, забога!

ОЛЕГ изключва телефона. Пауза.

НАТАША: Ако искаш да го каниш за свидетел, трябва да си по-вежлив.

ОЛЕГ: Тоя всеки път ме побърква.

НАТАША: Бъди търпелив.

ОЛЕГ: Тия селски алкохолици имат много нагъл език. Неговото дрънкане ме дразни.

НАТАША: Не му обръщай внимание.

Влиза СЕРВИТЪОРЪТ. Носи в ръката си букетче теменужки. Връчва ги на НАТАША.

СЕРВИТЪОР: Това е за вас.

НАТАША: (*Изненадана е.*) Теменужки? Благодаря.

ОЛЕГ: Откъде накъде ще ѝ подаряваш цветя?

СЕРВИТЪОР: Всяка булка има нужда от букет. В нашия край нямаме гадиоли, наложи се да ги сменя с теменужки.

НАТАША: Идеята не е лоша.

ОЛЕГ: Добре, седнете. Да се върнем там, до където стигнахме. И така, ние встъпваме в законен брак. След час и нещо трябва да подпишем в кметството. Ясно ли е всичко?

СЕРВИТЪОР: Ясно е всичко, но без едно. Защо съм ви аз?

ОЛЕГ: За процедурата ни трябва свидетел.

СЕРВИТЪОР: Много разумно.

НАТАША: Свидетелят, когото чакахме, не дойде. Катастрофирал е по пътя. Ето защо ви молим да го смените. Сега ясно ли е?

ОЛЕГ: От само себе си се разбира, че за загубеното време и неприятностите ще ви платим добре. Става ли?

СЕРВИТЪОР: *(Някак си натъжен.)* Дайте да прием по още едно.

ОЛЕГ: Ако не замезвам не ми върви.

СЕРВИТЪОР: Сега ще донеса.

ОЛЕГ: Значи имаш и мезе?

СЕРВИТЪОР: Имам всичко. *(Излиза.)*

НАТАША: Не разбирам – той съгласи ли се или не?

ОЛЕГ: Много ясно, че се съгласи. За половин литър такива хора се съгласяват на всичко.

НАТАША: А ако все още се инати?

ОЛЕГ: Ще вдигнем цената и толкова.

НАТАША: Трябва да призная, че е любопитен мъж.

ОЛЕГ: Който мирише на риба.

НАТАША: Поне не е на водка.

ОЛЕГ: Благодаря за което. Между другото, сега ще мирише и на водка.

НАТАША: Въпреки това е забавен.

ОЛЕГ: Тогава да ни забавлява и в останалия час. Явно времето до церемонията ще мине бързо.

Влиза СЕРВИТЪОРЪТ и носи табла с мезета.

СЕРВИТЪОР: Не е като сватбарска маса, но все пак гладни няма да останем.

НАТАША: Охо! Истински Версай.

ОЛЕГ: Сега може и да се пие. *(Разлива водката.)*

СЕРВИТЪОР: *(Вдига ръка за тост.)* За здравето на младоженците!

Мъжете пият. НАТАША само поднася чашата до устата си и я връща на масата.

НАТАША: Още не сте отговорили на предложението. Съгласен ли сте да ни бъдете свидетел?

СЕРВИТЪОР: Като начало трябва да съм наясно кого ще женя?

ОЛЕГ: Първо, не си длъжен нищо да знаеш. Второ - няма да ни жениш, а само ще стоиш и ще мълчиш. После ще си сложиш подписа, взимаш бакшиша и изчезваш. Завинаги. Схвана ли?

СЕРВИТЪОР: Тогава се огледайте за друг свидетел.

ОЛЕГ: Ако искаш да вдигаш цената, направо си кажи. Аз няма да се пазаря.

СЕРВИТЪОР: А аз ще се пазаря.

ОЛЕГ: И какво точно искаш да знаеш? Годеницата ми реши, че церемонията ще е много скромна, и че свидетелите ще са близки приятели. Приятелите не дойдоха. Ето, това е.

СЕРВИТЪОР: *(Обръща се към Наташа.)* И вие искате в този момент да станете ваш близък приятел?

ОЛЕГ: Не си мисли, че си незаменим. Ако въпросът опира до това, свидетели дори не ни трябват. Едно парфюмче на служителката - и никакъв проблем. Но на моята годеница и се искаше да има свидетел, а аз съм свикнал да ѝ изпълнявам капризите.

НАТАША: Не те моля да ми изпълняваш капризите. Но няма да възразя, ако ми изпълняваш желанията.

ОЛЕГ: То е едно и също.

СЕРВИТЬОР: С тая разлика, че своите капризи наричаме желания, а чуждите желания - капризи.

ОЛЕГ: Престани да си чешеш езика.

СЕРВИТЬОР: *(Надига се.)* Ще си ходя.

НАТАША: Не, не, останете. *(След кратка пауза.)* Моля ви да влезете в ролята на мой приятел.

СЕРВИТЬОР: Съгласен съм.

ОЛЕГ: И слава Богу. Да прием по тоя повод. *(Налива си в чашата и я поднася към устата си.)*

НАТАША: Скъпи, не се увличай. Церемонията ни предстои.

ОЛЕГ: Права си. *(Оставя чашата на мястото ѝ. Към Сервитьора.)* А ти пий. Ще постоим, ще си подрънкаме, че нещо скучно ни стана. Моята годеница много ти харесва шегичките. Нали така, миличка?

НАТАША: Струва ми се, че вече пи, повече отколкото трябва, миличък.

СЕРВИТЬОР: Не разбирам: след два часа ви е сватбата, и вече ви е скучно?

ОЛЕГ: Не чак скучно, но и ти ни разбери: живеем вече две години заедно. Работата не опира до някаква безумно щастлива сватба, първа брачна нощ и вълнуваща промяна в съдбата. Днешната процедура е някаква формалност, печат в паспорта, който да закрепим сегашното положение, схващаш ли?

СЕРВИТЬОР: Но това все пак си е сватба. Я ми кажете: на вас често ли ви е скучно?

ОЛЕГ: Като на всеки човек.

СЕРВИТЬОР: Значи и с вас ще е скучно. А това е много опасно. Умната жена няма да ви обича. Или ако ви обича, ще е за кратко. Когато жените почнат да скучаят, спират да обичат. *(Към Наташа.)* Вие обичате ли го?

НАТАША: *(След кратка пауза.)* Да. И ще се омъжа за него.

ОЛЕГ: *(Към Сервитьор.)* Айде вече да спреш с тоя пасторски тон. Ако мислиш, че белите ти коси ти дават право да поучаваш непознати хора, бъркаш. Нямаме нужда от назидателно пенсионерско мрънкане.

СЕРВИТЬОР: *(Замислено.)* Значи ви е скучно и искате да ви позабавлявам...

ОЛЕГ: Точно така.

СЕРВИТЬОР: И сте готови да ми платите.

ОЛЕГ: Съвършено вярно.

СЕРВИТЬОР: Добре, аз съм готов. С какво да почнем?

НАТАША: Разкажете ни нещо за себе си.

СЕРВИТЬОР: Защо? Аз съм пред вас. Чувате ме, виждате ме. Какво още мога да добавя?

ОЛЕГ: Какво се крие зад тоя вид? Зад тия думи? За мен е важна същността, а не черупката. Как се казваш?

СЕРВИТЬОР: Въпросът е доста дребнав. „В устата на онзи, който презира словото, и чуждата външност е празна, само в същността на вещите, дълбокият си поглед вперва“.

*

ОЛЕГ: *(Изненадано.)* Това пък какво е?

СЕРВИТЪОР: Фауст. Помня го от училище.

ОЛЕГ: За възрастта си имате отлична памет.

СЕРВИТЪОР: Не се оплаквам.

ОЛЕГ: И все пак... Може ли да си кажете името?

СЕРВИТЪОР: И какво е едно име? „То ще умре като печален звук. Като вълни, заливащи брега далечен.“

ОЛЕГ и НАТАША малко озадачено поглеждат СЕРВИТЪОРА.

НАТАША: Вие наистина ли сте сервитъор?

СЕРВИТЪОР: Не.

НАТАША: А кой сте в крайна сметка?

СЕРВИТЪОР: В крайна сметка съм клоун. Палячо, както ме нарече бъдещият ви съпруг. И съм нает да ви позабавлявам, което и правя.

ОЛЕГ: Ако съм ви обидил, извинявайте.

СЕРВИТЪОР: Не се обиждам. Срамна работа няма.

НАТАША: А това кафене?

СЕРВИТЪОР: Казах ви, че то отдавна не работи. Вече две години.

ОЛЕГ: Тогавя откъде носите кафе и мезе?

СЕРВИТЪОР: Фокус. Нали за това съм клоун.

НАТАША: Как, все пак, да ви наричаме?

СЕРВИТЪОР: Наричайте ме „свидетел“. Какво му е лошото? След половин час ще си взема бакшиша и после изчезвам. Защо да помните едно излишно име?

От тук нататък ние също ще наричаме героя ни СВИДЕТЕЛ.

НАТАША: От къде знаете толкова много стихове?

СВИДЕТЕЛ: Все пак сте чули само два. Учих ги като млад, за да обърквам главите на момичетата.

ОЛЕГ: И получаваше ли се?

СВИДЕТЕЛ: В повечето случаи. Те просто падаха, падаха тихо, като коледни елхи, подсечени в основата на корена си.

ОЛЕГ: (*Подигравателно.*) Може би ще ни разкажете нещо от приключенията на младостта? Така да се каже, от авантюрите на добрите стари дни? Ако е много забавно, направо дайте пълната програма. А за разпивката – не бързам.

СВИДЕТЕЛ: За пиене съм винаги готов. (*Изправя се.*) Нека да донеса и салфетки. Във Версай като във Версай. (*Излиза.*)

НАТАША: Престани да му се подиграваш така.

ОЛЕГ: Да се подигравам? На него? Не съм сигурен, че той го забелязва...

НАТАША: И все пак той не е глупав, както си мислиш.

ОЛЕГ: Той не е глупав, а смешен. Чичка, който иска да направи впечатление. За един час извади запасите, които е събирал цял живот.

НАТАША: Слушай...

ОЛЕГ: Не ми пречи да се забавлявам.

СВИДЕТЕЛЯТ се връща с пакет салфетки.

СВИДЕТЕЛ: Още по едно?

ОЛЕГ: С удоволствие.

Пият.

ОЛЕГ: Ние установихме, че в зората на вашата мъглива младост вие сте бил голям сърцеяд.

СВИДЕТЕЛ: Аз още съм такъв. Искате ли сега да изям и сърцето на вашата годеница?

ОЛЕГ се хили гръмко. СВИДЕТЕЛЯТ си налива в чашата.

НАТАША: (*С нотка на предупреждение.*) Не ви ли е страх, че може да се напиете?

СВИДЕТЕЛ: А за какво да прием иначе? За да останем трезви ли или какво?

ОЛЕГ: Правилно. Майната ѝ на трезвенността!

НАТАША: (*Към младоженеца, тихо.*) Не го вкарвай в това.

ОЛЕГ: Стига. Нека да се позабавляваме. (*Към Свидетеля.*) Така, значи, момичетата просто са падали пред вас?

СВИДЕТЕЛ: Падали са.

ОЛЕГ: Още от началото бях сигурен, че като млад, вие сте бил един елегантен Дон Жуан.

Истина ли е?

СВИДЕТЕЛ: Чиста истина.

ОЛЕГ: И много жени ли сте имал?

СВИДЕТЕЛ: Достатъчно.

ОЛЕГ: Сигурно не ги помните всичките?

СВИДЕТЕЛ: Ако се постарая може и да си ги спомня.

ОЛЕГ: (*Намига на своята спътница.*) Тогава ни разкажете за вашите авантюри. Става ли? Развейте целия си донжуанов списък с номера.

СВИДЕТЕЛ: Това ще трае много дълго. Два часа няма да ни стигнат.

ОЛЕГ: Тогава само най-интересните приключения. И с пълни подробности.

Пауза.

ОЛЕГ: Какво? Замислихте ли се?

СВИДЕТЕЛ: Не знам с какво да започна.

ОЛЕГ: Почнете от самото начало. С кого започна вашият победен път на супер Дон Жуан...

Коя ви беше първата жертва?

СВИДЕТЕЛ: Коя беше първата?

НАТАША: Било е отдавна. Сигурно не помните вече?

СВИДЕТЕЛ: Не, помня.

НАТАША: Как се запознахте с нея?

СВИДЕТЕЛ: Живееше в съседния апартамент. Вече бях навършил деветнайсет, но още бях пълно теле. Свеж като репичка. Добро момче, студент, отличник, книжен плъх, петата симфония на Чайковски, изложби на импресионисти, романите на Кафка... Като цяло образцов, твърде скучен младеж. А тя беше на шестнайсет, истинска красавица, макар и още ученичка. Нашият двор беше луднал по нея. Цялото стълбище, от входа до вратата на нейното жилище, беше затрупано с цветя. Когато вървеше по улицата, колите спираха.

ОЛЕГ: И как ви се отдаде да я съблазните?

СВИДЕТЕЛ: Аз - нея?... Един ден тя ми се обади и ме помоли да отида у тях, да ѝ помогна с домашните. Ставало е и преди. Седяхме един до друг, започнахме да говорим за нещо, после млъгнахме... После тя отиде в съседната стая и малко по-късно ме викна. Когато влязох, тя беше в леглото, гола. Аз се озадачих и я питах: „Защо правиш това?“

НАТАША: И тя какво ви отговори?

СВИДЕТЕЛ: Каза ми: „Обичам те“.

НАТАША: А вие?

СВИДЕТЕЛ: Тя беше млада и красива, косите ѝ мирешеха на ябълки, а очите ѝ светеха с очакване и нежност. А аз - кльощав, несръчен и плах, стоях пред нея и не смеех да я погледна.

ОЛЕГ: И как мина всичко?

СВИДЕТЕЛ: Беше много хаотично и непохватно. Мисля, че и тя, и аз, не изпитахме нищо. Освен болка и неудобство. И все пак това е най-перфектното сливане с жена в моя живот.

Пауза.

ОЛЕГ: Тя беше ли девствена?

СВИДЕТЕЛ: *(Не отговаря.)* Жалко, че времето не може да се върне...

ОЛЕГ: Питам, тя нали не е била девствена?

СВИДЕТЕЛ: Какво? А, да, искахте подробности...Беше девствена.

ОЛЕГ: И защо се е отдала точно на вас?

СВИДЕТЕЛ: Тя го каза - защото ме обича.

ОЛЕГ: За какво?

СВИДЕТЕЛ: Не знам.

НАТАША: Ухажвахте ли я, търсихте ли я после?

СВИДЕТЕЛ: Не.

НАТАША: Защото вече ви се беше отдала?

СВИДЕТЕЛ: Сигурно защото и аз съм я обичал.

НАТАША: Вие казахте ли ѝ това?

СВИДЕТЕЛ: Не. Но тя го знаеше.

СВИДЕТЕЛЯТ изпива още една чаша. Пауза.

ОЛЕГ: Много хубава история, драги ми Дон Жуан... Надявам се да ми разрешите да ви наричам така.

СВИДЕТЕЛ: Казвайте ми както искате.

ОЛЕГ: Давайте нататък.

СВИДЕТЕЛ: Това наистина ли е интересно?

ОЛЕГ: Естествено. Опишете ми, например, най-паметната нощ, която сте имал с жена?

СВИДЕТЕЛ: При мен всички нощи бяха паметни.

ОЛЕГ: И все пак.

НАТАША: Може би ще трябва да се поразходя. Разговорът става доста мъжки.

ОЛЕГ: Не, не, остани. Той просто ни забавлява.

СВИДЕТЕЛ: Милейди, останете. Ще се опитам да не обидя вашия слух. Просто ще ви позабавлявам. Явно, че за годеника ви това е забавно.

ОЛЕГ: И така, най-паметната от вашите паметни нощи. На колко бяхте тогава?

СВИДЕТЕЛ: Тя на деветнайсет, аз - на двайсет и две. Бяхме с голяма шумна, весела компания, но избягахме от нея и се скрихме в една селска къща. На другата сутрин набрах от полето много, много цветя и ги положих в леглото. Те бяха малко изсъхнали и миришеха на сено. Тогава тя се засмя и ми каза: „Искаш да ми направиш леглото на любовта, но изглежда, сякаш ще „грешим“ в сеновала“.

ОЛЕГ: И как мина всичко?

СВИДЕТЕЛ: Че то може ли да се опише?... Това беше такава близост, такава нежност. Бяха първите дни на юни, цъфтеше последната череша и първият люляк, беше тихо, а ние правихме любов всяка нощ, и не вярвахме, че можем да сме толкова щастливи. Все едно се сбъдват всичките ни желания, и получаваме от живота това, за което винаги сме мечтали.

ОЛЕГ: Аха, вие ще ми дойдете романтик... „Любовно ложе от цветя“. Освен ако не сте прочели някъде за него.

СВИДЕТЕЛ: Може и да съм прочел. Каква е разликата? Освен ако не ви е скучно да слушате.

ОЛЕГ: Любовно ложе от цветя... На гол тумбак - чифте пищови. Между другото, тази девойка, и тя ли се оказа с неоткъснато цвете?

СВИДЕТЕЛ: *(Кратко.)* Не.

НАТАША: Красиво, нищо не можеш да кажеш... Само не разбирам, вие поет ли сте или маниак?

СВИДЕТЕЛ: Аз съм маниакален поет. Или ако искате, поетически маниак.

ОЛЕГ: Завладян от секса.

СВИДЕТЕЛ: А от какво още може да си завладян? В крайна сметка, това е приятно завладяване. И всъщност, не аз поисках да си рекламирам донжуановия списък. Това развлечение го избрахте вие.

ОЛЕГ: Нямах представа, че стар човек може да изживява такива страстни сексуални фантазии.

СВИДЕТЕЛ: Трябва да ви кажа, че от позицията на своята младост, нямате представа за още много неща. Например, за най-елементарни правила на поведение. Дали от липса на възпитание, или от излишък на самочувствие, или просто защото още не сте излязъл от пубертета...

ОЛЕГ: *(Прекъсва го заплашително.)* Слушай какво...

СВИДЕТЕЛ: Не, ти слушай, мойто момче. Защо не се оженихте в града, а биете цялия този път, за да дойдете тук? Сигурно се криете от родителите си? Може би не ви дават да се ожените? Може би още нямате осемнайсет? Имайте предвид, че няма да покривам разни незаконни щуротии.

ОЛЕГ: Вие какво? Шегувате ли се?

СВИДЕТЕЛ: *(Сменя тона.)* Не. Само ви дразня. Вие през цялото време ми натяквате за моята старост, и то в присъствието на жена, и ето, аз ви отговарям, като ви напомням за вашата ужасяваща младост, и то в присъствието на жена.

НАТАША: *(Изчервява се.)* Искате да кажете, че аз изглеждам по-стара от него?

СВИДЕТЕЛ: Опазил ме Господ. Просто той изглежда по-млад от вас.

ОЛЕГ: *(Към годеницата.)* Този е направо нетърпим. Да потърсим друг свидетел.

НАТАША: Моля ви - престанете да се заяждате!

СВИДЕТЕЛ: Аз се държа много тактично. Забележете, че не използвам думи като: мамино синче, пикльо, пубер, сополивно с жълто около устата, бебешор, посерко и прочие думи, които напълно отговарят на вашия спътник.

НАТАША: Стига вече, а?

СВИДЕТЕЛ: И това, че е толкова млад, или поне така изглежда, какво право му дава ми говори на „ти“ и да се държи с мен сякаш съм му личен камериер? Обещах да ви забавлявам, но не съм нает да ставам мишена за подигравки.

НАТАША: Ще го помоля да се извини. С вас той наистина не беше много учтив. Цял ден сме нервни. Повярвайте ми, с други хора, и в други обстоятелства, той е много коректен.

СВИДЕТЕЛ: Който проявява грубост в отношенията си дори с един човек, ще го прави с всички. Ще видите, ще мине известно време, и той ще ви каже: „Млъквай“ или нещо от този род.

НАТАША: Това никога няма да стане.

СВИДЕТЕЛ: Силно се надявам.

НАТАША: Нека да спрем със заяждането и да говорим за друго.

ОЛЕГ: За донжуановия списък. Това си беше забавно. Съгласен ли сте да продължите?

СВИДЕТЕЛ: Моля. „Вие ми искате песен - Имам такива“.

ОЛЕГ: Тогава изпейте вашата следваща песен. Как ще я кръстите този път?

СВИДЕТЕЛ: „Нощ в хотела“.

ОЛЕГ: Звучи обещаващо. Само не забравяйте да добавите няколко игриви детайла.

СВИДЕТЕЛ: Какви разкази искате: донжуановски или порнографски. Ако е второто, малко по нататък има будка за вестници, а в нея продават и списания с картинки. Искате ли да си купите?

ОЛЕГ: *(Примирено.)* Вие сте. Давайте, разказвайте.

СВИДЕТЕЛ: *(След кратка пауза.)* Това стана в чужд, непознат град. Тя дойде с влака, и отидохме направо в хотела.

ОЛЕГ: Не разбирам, вие я уговорихте преди това или какво?

СВИДЕТЕЛ: Да, преди това я уговорих. Не можете да си представите как нашите тела копнееха едно за друго... *(Към Наташа.)* Не ви шокирам, нали?

НАТАША: Не.

СВИДЕТЕЛ: Влязохме в стаята, заключихме вратата и аз ѝ казах: „Сега ще ти разкъсам дрехите“. А тя ми отговори: „Закъсня. Аз вече го направих“. И наистина, когато се обърнах към нея, тя вече се освобождаваше от излишните си неща, т.е от всичко. Буквално се нахвърлихме един върху друг. Тогава тя ми каза: „Сигурно днес съм била безкрайно похотлива“. Казвам: „Мъжете правят любов, когато жените в леглото са безкрайно похотливи“... А тя: „Знам, за това се чувствам така“. И това ни разсмя. Колко отдавна беше...

ОЛЕГ: На колко бяхте тогава?

СВИДЕТЕЛ: На трийсет и нещо.

НАТАША: А тя?

СВИДЕТЕЛ: На по-малко. Най-добрите ни години за любов. Цялата приличаше на нежен пламък. Обичах я в онази нощ, както никога в живота си.

НАТАША: И обичахте ли всички жени, с които бяхте близък?

СВИДЕТЕЛ: Всички.

НАТАША: Не разбирам, как е възможно?

СВИДЕТЕЛ: А аз не разбирам, как да не е възможно?

НАТАША: Но при вас списъкът няма край.

СВИДЕТЕЛ: Всичко зависи от нашата способност да обичаме. Платон е смятал, че в началото човекът е бил създаден като „андроген“, двуполово същество, съчетаващо елементи от мъжа и жената. Но след това боговете го разделили на две. От тогава тези

половинки не се чувстват цели, и през цялото време се стремят да се съберат. И само когато се свържат настъпва хармония и цялост.

НАТАША и ОЛЕГ се споглеждат озадачено. В същото време СВИДЕТЕЛЯТ взима ножа и вилица и започва да реже мезето.

ОЛЕГ: Кой сте вие, мамка му? Що за тип сте? И какво работите?

СВИДЕТЕЛ: *(Вече леко пиян.)* Какво работя? Убиец.

НАТАША: Убиец?

СВИДЕТЕЛ: *(Докато размахва ножа.)* Да. Професионален килър. На съвестта ми лежат много трупове.

ОЛЕГ: Не дрънкайте глупости.

СВИДЕТЕЛ: Съвсем сериозен съм. Регулярно насочвам хора към другия свят.

НАТАША: И не са ви вкарали в затвора за това?

СВИДЕТЕЛ: Пробвах се три пъти. Но както виждате съм още на свобода.

ОЛЕГ: Маниак ли сте или само се правите?

СВИДЕТЕЛ: *(Сериозно.)* Казвам ви самата истина. *(Показва им дланите си.)* Тези ръце са свикнали с ножа. И са обляни в кръв.

ОЛЕГ и НАТАША разменят погледи и неволно се отдръпват от СВИДЕТЕЛЯ и неговия нож.

СВИДЕТЕЛ: Още ли ме искате за свидетел?

ОЛЕГ: Не, аз не ви искам.

СВИДЕТЕЛ: Млади момко, лично вие няма от какво да се плашите. Както отива на всеки уважаващ себе си маниак, аз изпращам в отвъдното само жените. Сигурно си мислите, че в началото ги изнасилвам? Но и да ви кажа „не“, все едно, няма да ми повярвате.

ОЛЕГ: Ще ви повярвам. На вашата възраст едва ли може да изнасилвате.

СВИДЕТЕЛ: С присъщата си тактичност вие отново намекувате за моите години и свързаната с тях импотентност. А вие не сте ли убиец? Не сте ли... Всъщност... Добре...

НАТАША: Престанете с палячовщините и подмазването. Какво знаете за него?

СВИДЕТЕЛ: За него не знам почти нищо, но за вас знам всичко.

НАТАША: За мен пък какво може да знаете?

СВИДЕТЕЛ: Всичко.

НАТАША: Не трябва да мелите глупости, нито пък да ни баламосвате. Пийте по-малко. И без това ги наговорихте едни. Само остава да ни убедите, че гледате на кафе...

СВИДЕТЕЛ: А ето, че мога и това. *(Взима чашата за кафе и внимателно я разглежда.)*

Казвате се Наташа... Извинявайте за фамилиарниченето... обаче не виждам вашето бащино име...

НАТАША: Много добре имитирате врачка.

СВИДЕТЕЛ: Фамилията ви е... Не е важна. И без това след час ще я смените. Неомъжена - все още...

НАТАША: *(Иронично.)* Прозренията ви са удивителни.

СВИДЕТЕЛ: Вие сте психолог, специалист по рекламата. Работите във фирмата на вашия годеник или двамата сте съдружници. Годините ви са...Няма да казвам. Да споменавах възрастта на жената след осемнайсет е нетактично.

ОЛЕГ: Ти просто не я знаеш.

СВИДЕТЕЛ: Но утайката издава рождения ви ден - 12 май... Хм, ако сте май значи сте по маенето. Цял живот ще се чудите, ще се колебаете...

НАТАША: (*Удивена и възмутена.*) Я чакайте малко... Вие шпинирате ли ме? Защо? От къде на къде? Кой сте вие? Кой ви дава право?

СВИДЕТЕЛ: За мен жената е отворена книга. Достатъчно е да ѝ хвърля поглед и вече знам всичко за нея.

ОЛЕГ: Дрън, дрън, та пляс. Очевидно, че случайно се познава с някого от нашите служители. Между другото, тая информация може да се вземе и от интернет.

Пауза.

НАТАША: И какво още казва за мен утайката?

СВИДЕТЕЛ: Вече ви казах - всичко.

НАТАША: Просто блъфирате. Какво например?

СВИДЕТЕЛ: Не мога да го кажа на глас. Възпитанието не ми позволява. Мога ли да ви го кажа на ухото?

НАТАША: Не. (*След кратка пауза.*) Да, кажете ми го.

СВИДЕТЕЛЯТ прошепва нещо на ухото ѝ. НАТАША променя лицето си, скача, после пак сяда.

НАТАША: Какво значи това? Това не е възможно.

СВИДЕТЕЛ: Казах ви, че знам всичко за вас.

НАТАША: От къде?

СВИДЕТЕЛ: Тайните на донжуана.

НАТАША: Вие сте странен и неясен човек. Не е чудно, че не ми харесахте изобщо.

СВИДЕТЕЛ: А вие обратното, харесахте ми веднага.

НАТАША: Тръгнете си. Не искам да ви виждам.

ОЛЕГ: Какво толкова ти каза?

СВИДЕТЕЛ: Имайте предвид, че нищо не съм казал.

НАТАША: Тръгнете си, моля ви.

ОЛЕГ: (*Хваща Свидетеля за гърлото.*) Слушай, какво. Ако пак обидиш годеницата ми, ще те направя на котлет.

НАТАША: Остави го!

ОЛЕГ: Няма. Отдавна ме сърбят ръцете.

НАТАША: Не ме е обидил с нищо. Остави го!

ОЛЕГ: Нещастен жалък чичка. Извади късмет. Може да ѝ благодариш.

ОЛЕГ с нежелание пуска СВИДЕТЕЛЯ.

НАТАША: Извинявайте за бурната ми реакция.

СВИДЕТЕЛ: Вината е изцяло моя. И аз се разприказвах. Трябваше да пия по-малко. Но истината е, че днес съм потиснат.

НАТАША: Добре, да забравим.

СВИДЕТЕЛ: Мир?

НАТАША: Мир.

СВИДЕТЕЛ: (*Целува ѝ галантно ръка.*) Усмийте се. Така ще повярвам, че казвате истината.

НАТАША се усмихва, в началото престолено, а после искрено. Пауза.

СВИДЕТЕЛ: (Надига се.) Е, концертът свърши. Скоро ще трябва да подпишете.

ОЛЕГ: (*Поглежда си часовника.*) Имаме повече от час.

СВИДЕТЕЛ: Както и да е. Позабавлявахме се достатъчно. (*След кратка пауза.*) Видът ми сигурно ви отвращава.

ОЛЕГ: Истината си е истина.

СВИДЕТЕЛ: Моля да ме извините. (*След кратка пауза.*) Извинявайте, но аз наистина остарявам. И знаете ли по какво го разбирам? Започвам да не харесвам света, в който живея. Мисля, че навремето беше по-добре. Дали това не е признак за старост?

НАТАША: И какво не му харесвате на нашия свят?

СВИДЕТЕЛ: Не знам. Все по-малко взиране в детайлите, все повече препускане. Повече секс. По-малко любов. Повече пари. По-малко дух. Всъщност и парите са по-малко, но мислите за тях са повече.

ОЛЕГ: (*Кратко.*) Може би.

СВИДЕТЕЛ: Е, ще ходя да си взема душ и да се приведа в приличен вид.

Свидетелят излиза.

ОЛЕГ: Какво толкова ти каза, че скочи?

НАТАША: Не е важно.

ОЛЕГ: Нещо обидно?

НАТАША: Не.

ОЛЕГ: Защо тогава му се нахвърли?

НАТАША: Бях впечатлена.

ОЛЕГ: От какво?

НАТАША: Не ме питай.

ОЛЕГ: Не искаш да го кажеш даже на мен?

НАТАША: Именно на теб.

ОЛЕГ: Значи с него имате обща тайна, която аз не трябва да зная?

НАТАША: Така излиза. Той знае за мен повече интимни подробности отколкото ти.

ОЛЕГ: И как става това?

НАТАША: Не знам.

ОЛЕГ: Как така „не знам“? Ти срещала ли си се с него и преди?

НАТАША: Не мисля. Не помня. Знаеш, че не съм физиономист.

ОЛЕГ: Какво значи „не помня“? Или си имала толкова много любовници, че даже не си спомняш с кого си спала?

НАТАША: Какво си мислиш, че като се държа достатъчно грубо с него, може да го правиш и с мен?

ОЛЕГ: Млъкни!

Пауза.

ОЛЕГ: Извинявай!

НАТАША: Той се оказа прав. (*Бързо излиза.*)

ОЛЕГ: Чакай! (*Бързо тръгва след нея.*)

Край на първо действие.

АКТ 2

Обстановката е от първо действие.

ОЛЕГ и НАТАША излизат на улицата продължават си разговора.

ОЛЕГ: Не се сърдиш вече, нали?

НАТАША: Не.

ОЛЕГ: Днес и аз не мога да се позная. Нервнича, избухвам, провокирам безсмислено този странен чичка... *(Прегръща я.)* Наистина ли не се сърдиш?

НАТАША: Не. Глупаво е да се караме точно в деня на сватбата.

ОЛЕГ: Ти не си много радостна днес.

НАТАША: И двамата не сме радостни.

ОЛЕГ: Може би си струва да се изясним.

НАТАША: А може би, точно обратното. Изобщо не си струва. Изясняването на отношенията обикновено не води до нищо добро.

ОЛЕГ: По-добре да ги изясним преди сватбата, отколкото след нея. Какво те мъчи?

НАТАША: В деня на сватбата ни ти си мрачен, нервен и делови. Честно казано, на мен това... как да ти кажа... направо ме удивява.

ОЛЕГ: Нервнича, защото ти не си радостна.

НАТАША: *(Смее се, между другото, не много радостно.)* Излиза, че всеки от нас нервничи, защото другият нервничи.

ОЛЕГ: Мисля, че за лошото ти настроение има и още причини.

НАТАША: Кажете ми честно, ти щастлив ли си, че ще се женим?

ОЛЕГ: А ти доволна ли си?

НАТАША: Много ясно. Най-накрая това историческо събитие ще приключи.

ОЛЕГ: Ти самата го забави.

НАТАША: Аз?

ОЛЕГ: А кой? Аз? Ходя след теб две години.

НАТАША: Да приемем, че ме имаше почти веднага.

ОЛЕГ: Като жена, а не като съпруга. Ти през цялото време ми се противеше вътрешно. И според мен се противиш и сега.

НАТАША: Така ти се струва.

ОЛЕГ: Какво не те устройва в мен? Кажете де, какво? Това направо ме побърква.

НАТАША: Не го мисли толкова. Устройва ме всичко. Ти си идеалния годеник. По-добър няма и да намеря: енергичен, красив, преуспяващ, млад... За съжаление твърде млад. Поне за мен.

ОЛЕГ: Айде пак за това... Че ти си по-голяма само с четири години от мен.

НАТАША: Но тая разлика при жените си е направо катастрофа. Както и да е. Изглеждам два пъти по-голяма от теб.

ОЛЕГ: Не говори глупости. Изглеждаш по-млада от мен.

НАТАША: Сега. Обаче след пет години аз ще увяхна, а ти ще цъфнеш като майски люляк. Тогава какво?

ОЛЕГ: Тогава ще го мислим. *(Целува я.)* Кажете в крайна сметка какво те притеснява?

НАТАША мълчи.

ОЛЕГ: Нещо в сексуалните ни отношения?

НАТАША: Не, с тях всичко е наред... Макар че, ако говорим честно, имам чувството, че в леглото се занимаваме с много секс, и с никаква любов.

ОЛЕГ: И къде е разликата?

НАТАША: Чувствам тялото си удовлетворено, а душата - никак.

ОЛЕГ: И от кога сексът трябва да удовлетворява душата?

НАТАША: Изглежда, че в това е разликата между „правя секс“ и „правя любов“.

ОЛЕГ: Ако изключиш възрастта си, вярваш ли още в романтиката?

НАТАША: Жените вярват в романтиката на всякаква възраст. А за напомнянето на годините ми, много ти благодаря.

ОЛЕГ: Не се сърди, но и двамата не сме вече на осемнайсет. Ти мислиш ли, че по отношение на теб не съм достатъчно нежен ?

НАТАША: Проблемът не е в отношението ти към мен. Ти нямаш вътрешна нежност.

Грижовен си, внимателен си, но не ти идва отвътре, разбираш ли?

ОЛЕГ: Не много. Това толкова ли ти пречи?

НАТАША: Не, с това ще се примиря. Аз също не съм идеална. И сигурно също не съм достатъчно топла.

Лицето на ОЛЕГ става мрачно. Дълга пауза.

ОЛЕГ: Значи излиза, че имаме проблеми.

НАТАША: А ти не знаеше ли?

ОЛЕГ: Може и да съм знаел, но не им отдавах голямо значение.

НАТАША: Казах ти, че не си струва да си изясняваме отношенията.

ОЛЕГ: Не, защо? Беше полезно. Има над какво да се замислим.

НАТАША: И в крайна сметка, между нас няма да има нищо неизяснено.

ОЛЕГ: Тогава остава ли всичко, както го решихме? Ще се женим ли или вече размисли?

НАТАША: Не съм размислила.

ОЛЕГ: Това е добре.

Влиза Свидетелят. Носи класически костюм, светла риза и папионка; гладко избръснат е. В ръцете си държи поднос с чашки и чинийки. ОЛЕГ и НАТАША не му обръщат никакво внимание.

СВИДЕТЕЛ: Защо да не изпием по още едно кафе?

НАТАША: *(Поразена от външния му вид.)* Господи, не можах да ви позная. Изглеждате много шик.

СВИДЕТЕЛ: Това определено съм аз. А може и да не съм аз. Трудно е да се каже.

ОЛЕГ: Направо цепите мрака.

СВИДЕТЕЛ: Страх се да заприличам на перфектния свидетел.

ОЛЕГ: Приличате по-скоро на младоженец.

СВИДЕТЕЛ: Вие сте много красива двойка, а аз, един такъв, и то шафер. Трябваше да ви пасвам.

НАТАША: Сега си мисля, че лицето ви ми е познато. Не сме ли се срещали някъде?

СВИДЕТЕЛ: Наистина ли не помните? Естествено, че сме се срещали. Преди половин час стоях на тази маса заедно с вас. Само че тогава не бях обръснат.

НАТАША: Говоря за преди това.

СВИДЕТЕЛ: Тогава щях да помня срещата ни. Вие сте много красива, а аз не забравям красавици.

НАТАША: Дон Жуан започва поредната атака.

СВИДЕТЕЛ: Само за да не губя форма.

ОЛЕГ: Той просто се шегува. Все някак трябва да се убива времето.

НАТАША: Да се „убива времето“?

ОЛЕГ: Извинявай, изказах се грешно.

НАТАША: Е, какво пък, давай да убиваме времето.

СВИДЕТЕЛ: Времето не може да се убива. Това е все едно да убиваме себе си. Трябва да се наслаждаваме на всяка минута.

ОЛЕГ: На какво обичате най-много да се наслаждавате? На жени, много ясно.

СВИДЕТЕЛ: И на тях.

НАТАША: И колко такива сте имал?

СВИДЕТЕЛ: Не съм ги смятал.

НАТАША: Не се ли хвалите? Все едно това е толкова досадно - да ги пресмятате една през друга.

СВИДЕТЕЛ: Права сте - понякога е досадно. *(Пие.)*

НАТАША: Значи през цялото време сте ги сменяли?

СВИДЕТЕЛ: Светът е пълен с прекрасни жени: стеснителни, отчаяни, скромни, огнени, невинни, опитни, приказливи, затворени... Да не би да не искаш да опознаеш всяка от тях?

НАТАША: Защо?

СВИДЕТЕЛ: Питайте човек на моята възраст колко пъти прави любов с жена си. Всъщност няма нужда и да го питате. Не е сложно да се сметне. Да кажем, два пъти в седмицата. Педесет седмици в годината... Получава се сто пъти на година или три хиляди за трийсет години. *(Налива си, пие.)* А сега го питайте, колко от тия три хиляди любовни акта, ги е запомнил изобщо. Един, два, не повече. Всичко друго се слива в скучен, рутинен, битов процес, който в медицинските книжки се нарича „съпружески живот“.

ОЛЕГ: А, значи сте чел и медицински книжки?

СВИДЕТЕЛ: Някоя друга съм чел. Картината, която ви описах не ви ли депресира? Друго е при нас донжуаните. Или пък доновете Жуани? Как е правилно да се казва? Няма значение. Пушкин май казваше: „Какво ако пък Дон Жуан сте срещнала“? Значи няма нужда да склоняваме думата „дон“. Може да казваме направо „донжуани“. Така че, за нас, донжуаните, всяка среща с жена е истинско приключение. Това е борба. Това е победа. Това е празник. Това е щастие. Това е очарователна новост. Три хиляди приключения. Три хиляди победи. Три хиляди нощи любов.

НАТАША: И винаги ли е било само любов?

СВИДЕТЕЛ: Винаги.

НАТАША: Не е възможно.

СВИДЕТЕЛ: Кое – да правиш любов с три хиляди жени или да го правиш само с една три хиляди пъти?

НАТАША: *(Разсмива се, но не ѝ е много смешно.)* И едното, и другото. Нищо, продължавайте.

СВИДЕТЕЛ: Струва ли си? Кажете често. Историите ми наистина ли са интересни?

НАТАША: Ако говорим честно, не много. При всяка от тях, на финала на вашто ухажване...
Ами резултата малко или много е все един и същ.

ОЛЕГ: И свършва в леглото.

НАТАША: Да. По-добре кажете как ухажвате, как побеждавате, как завладявате целта си – това е най-интересното. А развръзката е само физиология.

СВИДЕТЕЛ: Ако е само „физиология“, направо ми е жал за вас. За мен това е най-голямото и пълно изразяване на щастието. „Близост“ – каква прекрасна дума...

ОЛЕГ: Според мен проблемът не е в това как да спечелиш една жена. Проблемът е как после да я напуснеш. Какъв е вашия опит?

НАТАША: А, искаш да преписваш?

СВИДЕТЕЛ: Не съм ги напуснал.

НАТАША: Как така?

СВИДЕТЕЛ: Фокус.

НАТАША: Издайте го.

СВИДЕТЕЛ: Фокустниците не си издават номерата.

НАТАША: И все пак кажете: как точно завладявахте жените?

СВИДЕТЕЛ: Ние, донжуаните, не ги мислим тия неща. Ние просто идваме и си взимаме. Те вече са наши. Получава се от само себе си – лесно и радостно.

НАТАША: И все пак има някаква тайна. Тайната на донжуана.

СВИДЕТЕЛ: Има. И тази тайна, така и трябва, ще ви я разкрия. За да завладееш жената, трябва просто да я обичаш.

НАТАША: И вие обичате жените просто така?

СВИДЕТЕЛ: Да, обичам ги. Как може да не се обича най-прекрасното на този свят?

Пауза.

ОЛЕГ: Очевидно, че ви е вървяло на жени.

НАТАША: А на теб не?

ОЛЕГ: А на мен не. Докато не срещнах теб.

НАТАША: Кажете ми, миличък донжуан, а как гледа на вашите любовни истории жена ви?

СВИДЕТЕЛ: (*След кратка пауза.*) Нямам жена.

НАТАША: И не сте имал?

СВИДЕТЕЛ: Жена ми струваше колкото хиляди жени. Тя ме научи да се радвам на живота.

И можеше да намери радост във всичко: в полските цветя, в аромата на кафето, в хубавата книга, в приятелския разговор... Но тя умря. И аз не можах да я спася.

НАТАША: Защо трябваше точно вие да я спасявате?

СВИДЕТЕЛ: А кой друг?

Пауза.

НАТАША: Извинявайте. Нашите съболезнования.

СВИДЕТЕЛ: Няма нужда. Минаха три години. Няма да говорим за тъга. Днес имате хубав ден. Трябва да се веселим!

ОЛЕГ: Тогава може ли да продължим с отмятането на вашият донжуанов списък? Или нямате настроение?

СВИДЕТЕЛ: Не, защо? Обещах да ви забавлявам с моите приключения и ще го направя до край.

НАТАША: Отношенията ви с жена ви не пречеа ли на тия приключения?

СВИДЕТЕЛ: Ни най-малко. Пред мен са се разголвали хиляди жени, красиви и некрасиви, стари и млади, но нея това изобщо не я впечатляваше.

ОЛЕГ: Най-после. До сега разказвахте само за вашите романи с млади жени. А имахте ли жени, така да се каже, на възраст?

СВИДЕТЕЛ: Имал съм и такива.

ОЛЕГ: И на колко е била най-възрастната от вашите красавици? (*Към Наташа.*) Нали не ти е неприятен неговия разказ?

НАТАША: Ако толкова те интересува, неприятен ми е твоя въпрос.

СВИДЕТЕЛ: Готов съм да спра, когато поискате.

НАТАША: Не, защо, продължавайте.

ОЛЕГ: На колко години беше тя?

СВИДЕТЕЛ: На четирсет и девет. Всъщност и аз не бях много млад.

ОЛЕГ: (*Игриво побутва Свидетеля.*) Е, и как беше? Не ти ли се стори малко страшно?

СВИДЕТЕЛ: Вярвате или не, но си беше чудесно. Косата ѝ беше вече прошарена, лицето малко поувяхнало, но тялото ѝ беше младо и свежо, гърдите тежки и силни, и цялата беше една безкрайна нежност... Когато правиш любов с жена на такава възраст, откриваш у нея нещо майчинско... Тя ти дава спокойствие, утеха, удобство, внимание... И ти се чувстваш едновременно и мъж, и дете, и любовник, и защитник... Всъщност, всичко това са мои фантазии. Не им обръщайте внимание. Знаем, че ви е скучно преди сватбата, за това ви развличам.

НАТАША: А аз ви слушам и се чудя: да завиждам ли на тия ваши жени или да ги съжалявам?

СВИДЕТЕЛ: (*След кратка пауза.*) И какво си отговаряте?

НАТАША: (*След кратка пауза, твърдо.*) Завиждам им.

ОЛЕГ: На какво завиждаш?

НАТАША: После ще ти кажа. (*Към Свидетеля.*) Кажете ми, някога било ли ви е скучно?

СВИДЕТЕЛ: Никога.

НАТАША: А на жените с вас?

СВИДЕТЕЛ: По-добре да ги попитате сама.

НАТАША: Но тях ги няма.

СВИДЕТЕЛ: (*Бавно.*) Да, няма ги.

НАТАША: Тогавя кого да попитам?

СВИДЕТЕЛ: Попитайте отново себе си. На вас скучно ли ви е с мен?

НАТАША: Не.

ОЛЕГ: Защо говорим за весело или скучно? Ти какво си мислиш, че главната роля на мъжа е да забавлява жената? Няма ли нещо по-достойно, или по-важно?

НАТАША: Нищо не мисля.

ОЛЕГ: Мъжът не се избира за забавление, той не е палячо от везано ковчорче. Той е длъжен да изкарва пари, да се грижи за семейството, да му бъде упора.

НАТАША: Не споря. И въпреки това жената не е длъжна да скучае заедно с мъжа.

ОЛЕГ: А мъжът? Какво правим, ако на мъжът му е скучно с жената? На кой да се оплаче? На себе си? На нея? (*Към Свидетеля.*) Вие какво ще ми кажете?

СВИДЕТЕЛ: (*Свива рамене.*) Нищо. Малко познавам мъжете. Знаем по-добре жените.

НАТАША: Престанете да се хвалите.

СВИДЕТЕЛ: Не се хваля. Познавам женското тяло по-добре от всяка жена. Знам неговите беди и страдания. И познавам женската душа. Пред мен са се изповядвали хиляди жени. Бил съм свидетел на толкова много женски сълзи, слушал съм толкова много истории, и стонове, и въздишки, и крясъци...

НАТАША: (*Прекъсва го.*) Чакайте! Накрая се сетих откъде ви познавам... Вие сте лекар. *СВИДЕТЕЛЯТ не отговаря.*

ОЛЕГ: От къде знаеш?

НАТАША: Бях при него на преглед.

ОЛЕГ: (*Към Свидетеля.*) Наистина ли сте лекар?

СВИДЕТЕЛ: А вие за какъв ме мислехте?

ОЛЕГ: Нищо не съм мислил. Какво ми пука. Да не повярваш, лекар. Защо пък не?

НАТАША: А защо ни се представихте като професионален убиец? За повече романтика? За да направите впечатление?

СВИДЕТЕЛ: Всеки хирург понякога се чувства като убиец. Пътят към майсторството е осяян с планина от трупове. Представяте ли си чувството, когато пациентът умира под скалпела на операционната маса? Или когато трябва да убиеш още нероден човек?

ОЛЕГ: А тия ваши донжуанови истории? И те ли бяха измишльотини?

СВИДЕТЕЛ: Истина са.

НАТАША: А аз съм сигурна, че са лъжи.

СВИДЕТЕЛ: И защо? Според вас лекарят не може да е донжуан, така ли?

НАТАША: Сигурно може.

СВИДЕТЕЛ: Ако лъжех, щях да го правя много по-майсторски, а историите ми щяха да са много по-сочни.

ОЛЕГ: Вярно е. Трябва да отбележа, че когато поисках да ми разкажете за вашия списък, очаквах да чуя много по-пикантни истории.

СВИДЕТЕЛ: Например?

ОЛЕГ: Ами например, за това как правите любов на предния капак на колата или на някоя маса. Като ще се съчинява да се съчинява.

СВИДЕТЕЛ: На капак не се е случвало. Виж, на маса е ставало.

ОЛЕГ: А, така, значи е ставало. Ами разкажете за него, де. Най-пикантното оставихте за десерта.

СВИДЕТЕЛ: Какво пък, това ще е последния разказ. Мисля, че на всички вече ни писна тая игра. (*Умълчава се.*)

НАТАША: Защо млъкнахте? Пак ли ще измисляте нещо романтично? По-добре ни кажете голата истина.

СВИДЕТЕЛ: Аз ви разказвах само истината. Може би, не цялата истина, но и нищо извън нея. Беше една нощ. Миришеше на хризантеми...

НАТАША: Защо на хризантеми?

СВИДЕТЕЛ: Защото беше през есента. Цялата маса беше покрита с цветя...

ОЛЕГ: Айде пак...легло от цветя. Повтаряте се, драги мой. Всъщност аз ви разбирам: без цветя на масата ще си е доста грубо.

СВИДЕТЕЛ: Колко е хубаво, че разбирате всичко от половин дума.

ОЛЕГ: Минете на същественото.

СВИДЕТЕЛ: На същественото? Ами то ще ви се стори скучно. Аз просто й държах ръцете и разговарях с нея. Цялата нощ.

ОЛЕГ: Само толкова?

СВИДЕТЕЛ: Само толкова. Спомних си целия си живот ден по ден. Какво спечелих, какво изгубих, за какво тъгувам, на какво се надявам, какво искам да променя, ако мога да почна пак отначало. Обясних й се в любов с хиляда нежни думи, молех я да не ме изоставя, клех се, че искам да съм вечно с нея.

ОЛЕГ: А тя?

СВИДЕТЕЛ: Тя мълчеше и слушаше. Беше дълга и незабравима нощ. Накрая съмна, а на мен ми се струваше, че още нищо не съм казал, и изобщо не исках да се разделяме.

ОЛЕГ: И това, естествено, е поредната най-велика нощ в живота ви.

СВИДЕТЕЛ: Не е най-великата. А сега ме извинете, но трябва да ви оставя за няколко минути. *(Започва бързо да събира нещата от масата, но после оставя чашките и подноса, и излиза.)*

НАТАША: Защо през цялото време го дразниш и предизвикваш? Какво толкова ти е направил?

ОЛЕГ: Не знам. От първата минута ми се стори неприятен. Двамата сме несъвестими.

НАТАША: Което си е вярно, вярно си е.

ОЛЕГ: Аз съм човек на работата и действието, а той е едно кухо дрънкало.

НАТАША: Разликата не е точно в това. Той живее вътрешен живот, а ти - само външен.

ОЛЕГ: „Вътрешен“, „външен“... Това са само думи. И ти самата не знаеш какво искаш от мен. Красив ли съм? Сопред теб – да. Обезпечен? Да. Загрижен? Да. Обичам ли те? Да. Какво друго ти трябва?

НАТАША: Ти просто не искаш да разбереш, това което се опитвам да ти кажа.

ОЛЕГ: А ти някога опита ли се да ме разбереш? Да ми дадеш посока? Да ми помогнеш да го заживея тоя вътрешен живот? Наистина ли съм виновен, че като малък никой не ми е чел Фауст и не ме е водил на Чайковски? Живея в свят от акули, където всеки момент никой може да ме пребори и изяде, където трябва да съм от стомана, за да оцелея, където никой не се интересува нито от теб, нито от вътрешния ти живот. Аз сам се създадох, и ми е трудно да се променя. Ако ме обичаш, ще ме приемеш такъв, какъвто съм.

НАТАША: Което и правя.

ОЛЕГ: А ако не ти харесвам, помогни ми да стана друг.

НАТАША: *(Хваща го за ръцете.)* Успокой се.

ОЛЕГ: Каж ми, защо си ходила на преглед точно при него? Обикновено ходиш при личния си лекар.

НАТАША: Моят лекар се страхуваше за последствията и искаше да се консултира с авторитетен специалист.

ОЛЕГ: *(Удивено-презрително.)* Той е авторитетен специалист?

НАТАША: Представи си. Професор или нещо в тоя стил.

ОЛЕГ: Странен обрат... За последствията от какво?

НАТАША: Не се ли сещаш? Беше преди няколко месеца.

ОЛЕГ: Когато искаше да правиш аборт?

НАТАША: Когато ти искаше да правя аборт.

ОЛЕГ: И какво ти каза той?

НАТАША: Посъветва ме да не го правя.

ОЛЕГ: Но ти все пак го направи.

НАТАША: Защото ти искаше така.

ОЛЕГ: Сигурна ли си, че детето беше от мен?

НАТАША: Пак ставаш груб.

ОЛЕГ: Извинявай.

Пауза.

ОЛЕГ: И как можа да не познаеш този лекар?

НАТАША: Бях при него преди доста време. Освен това тогава се вълнувах, притеснявах, и си гледах повече полите. И да ти кажа честно, не аз го оглеждах, а той мен.

ОЛЕГ: Много мило.

НАТАША: Това е.

Дълга пауза. ОЛЕГ я прегръща

ОЛЕГ: Плановете ни, надявам се, не се променят.

НАТАША: *(След известно колебание)* Моите – не. А твоите?

ОЛЕГ: Не. Твърдо не.

НАТАША: Много добре.

ОЛЕГ: За всичко е виновен този свидетел, експерт, консултант, специалист, или какъвто е там... Вече не знам как да му казвам.

НАТАША: Какво пък общо има той?

ОЛЕГ: Той те качи направо на черешата с тия истории. Така странно го слушаше.

НАТАША: Не странно. Просто го слушах.

ОЛЕГ: Да не мислиш, че красивите му приказчици са истина?

НАТАША: Мисля, че... *(Замълчава, а после силно развълнувана тихо извиква.)* Боже Господи!

ОЛЕГ: Какво? Какво е станало?

НАТАША: Майко мила, каква съм глупачка. Сега разбирам. Колко е неудобно. Колко ме е срам.

ОЛЕГ: Какво ти стана? Какво разбра?

НАТАША: Той няма никакъв донжуанов списък.

ОЛЕГ: Нали това разправям. Измисляше си всичко. Разбрах го веднага.

НАТАША: Нищо не си разбрал. От самото начало ни е говорил за една единствена жена, която е обичал през целия си живот. Говорил ни е за жена си. А аз като една нетактична, закоравяла, арогантна глупачка, му се присмивах, бърках му в душата, дразних го и те оставях спокойно да го цедиш за унижителни подробности.

ОЛЕГ: Но той си разказваше всичко съвсем доброволно.

НАТАША: Сигурно е имал нужда да разговаря. Той пи, езикът му се развърза... Не е можел да го задържи в себе си. И е в лошо настроение. Помниш ли като ни каза: „Днес съм минорен“. А може да има и други причини.

ОЛЕГ: Но тая последната история с масата...

НАТАША: Това е било погребението ѝ. Не разбираш ли? Той се е прощавал с нея – а ние се хилехме. Всичките му истории са истински, откровени, и в същото време толкова чисти, а ние...А ние сме...

ОЛЕГ: Добре, така да е. Успокой се. Вече няма какво да направим.

Нервно мълчание.

НАТАША: *(Поглежда си часовника.)* Скоро трябва да ходим. Не искаш ли да скочиш до кметството и да видиш как вървят нещата?

ОЛЕГ: Да, естествено.

ОЛЕГ излиза. Влиза СВИДЕТЕЛЯТ. Виждайки, че Наташа е сама, той спира на известно разстояние.

НАТАША: Елате тук, моля ви. Седнете.

СВИДЕТЕЛЯТ се приближава.

НАТАША: Кажете ми, героините от вашия донжуанов списък, не са ли всъщност една и съща жена?

СВИДЕТЕЛ: Значи все пак се досетихте...

НАТАША: Вашата жена?

СВИДЕТЕЛ: Да.

НАТАША: Искам да ви помоля да извините нашата нетактичност. Много ми е неловко и за мен, и за него.

СВИДЕТЕЛ: Нищо страшно. Вие не знаете...

НАТАША: Защо си измислихте всичко това?

СВИДЕТЕЛ: Не можех да си призная, че през целия си живот, съм обичал една единствена жена, при това, моята.

НАТАША: Защо не?

СВИДЕТЕЛ: Първо, защото не е интересно, второ – не е модно, и трето – никой няма да ми повярва.

НАТАША: Аз щях да повярвам.

СВИДЕТЕЛ: И, освен това, не мога да разказвам на непознати хора интимни подробности за жена ми. А за някакви жени от списък – това е толкова лесно.

НАТАША: Защо когато се видяхме днес не се представихте, защо не ми напомнихте кой сте? Защо ви трябваше да се праевите на сервитьор?

СВИДЕТЕЛ: На никого не съм се правил. Вие поискахте кафе – аз ви донесох.

НАТАША: Между другото, какво е това странно кафене? Има много западнал вид.

СВИДЕТЕЛ: Купих го след смъртта на жена ми и го направих на лятна къща. Исках да се скрия тук като в черупка. От хорската суета, от чувство за вина, да бъда само с мъката си и да живея с нея.

НАТАША: Защо от чувство на вина? За какво сте виновен?

СВИДЕТЕЛ: Аз съм лекар. Трябваше първи да разбера, че тя има рак. Докато оперирах другите, не забелязах опасността при нея.

НАТАША: Ако я бяхте забелязали, можехте ли да я спасите?

СВИДЕТЕЛ: Не знам. Не съм сигурен. *(След кратка пауза.)* И така, когато се чувствам зле, идвам да се крия тук.

НАТАША: Това е фалшиво бягство. Тя не би го одобрила.

СВИДЕТЕЛ: Знам... Сега гледам на живота по различен начин. Освен това, едва сега започнах да я оценявам истински. Но защо тя е толкова тъжна?

НАТАША: Бях при вас сравнително отдавна. Как сте ми запомнил името и даже рожденната ми дата? Вие преглеждате ежедневно десетки жени?

СВИДЕТЕЛ: Не и такива красвици.

НАТАША: Мерси за комплимента, но спектакълът свърши.

СВИДЕТЕЛ: За съжаление. Сега ще трябва да се разделя и с ролята, и с вас.

НАТАША: Освен красотата ми, сигурно има и по-прозаична причина, която обяснява превъзходната ви памет?

СВИДЕТЕЛ: Честно казано, малко след това ви видях пак тук, в селото. И веднага ви разпознах. Когато се върнах в болницата, погледнах още веднъж в картотеката вашите данни. Така че обяснението е просто. (*Кратка пауза.*) Защо идвате тук? Да не би да имате вила?

НАТАША: Не аз, моя приятелка. А и много обичам тия места. Тук израстнах, тук са много скъпи за мен хора.

СВИДЕТЕЛ: За това ли искахте да подпишете тук?

НАТАША: Да, но както видяхте, идеята не се оказа много успешна.

СВИДЕТЕЛ: Сключването на брак често се оказва неуспешна идея.

НАТАША: Не ви ли харесва моят годеник?

СВИДЕТЕЛ: Честно казано, харесвам повече булката.

НАТАША: Още един комплимент и наистина ще повярвам, че сте съблазнител.

СВИДЕТЕЛ: Никога не съм бил, но когато ви видях, ми се прииска да стана.

НАТАША: Ето, че пак ми плъзнахте типичния за вас „още един комплимент“.

СВИДЕТЕЛ: Когато си говорим двамата, става без много усилия.

НАТАША: (*Усмивва се.*) Вие сте неизтощим.

СВИДЕТЕЛ: (*Галантно.*) Ако наоколо има източник на вдъхновение.

НАТАША отново се усмивва. Пауза.

СВИДЕТЕЛ: Извинявайте за клоунадата, която ви разиграх.

НАТАША: Защо изобщо я започнахте?

СВИДЕТЕЛ: Честно ли? Само за да получа възможност да прекарам два часа с вас, да ви опозная отблизо, да чуя още веднъж гласа ви и да видя усмивката ви. Наистина, днес, в деня на вашата сватба, вие не сте много весела. И се усмихвате рядко, въпреки че се опитах да ви забавлявам. Признавам, че не го правех много умело.

Влиза ОЛЕГ.

ОЛЕГ: Всичко е наред. Скоро може да тръгваме.

НАТАША: Вече? Чакай. Трябва малко да се освежа.

СВИДЕТЕЛ: Може да влезете вкъщи. Вратата е отворена. Искате ли да ви изпратя?

НАТАША: Благодаря, ще се оправя сама.

НАТАША излиза. Пауза

ОЛЕГ: Сега не зная как да се държа с вас.

СВИДЕТЕЛ: А какво по точно ви смущава?

ОЛЕГ: Ами... Например, обещах да ви платя.

СВИДЕТЕЛ: Такава беше сделката.

ОЛЕГ: Излезе че не сте този, за когото ви помислих в началото. Сега ми е неудобно.

СВИДЕТЕЛ: Може смело да ми платите. Лекарите обичат, когато им предлагат пари.

ОЛЕГ: Но вие не сте в ролята на лекар.

СВИДЕТЕЛ: Няма значение. На шута също му плащат, а сервитьора получава бакшиш.

ОЛЕГ: Вие сериозно ли? (*Вади портфейла си.*) Колко искате?

СВИДЕТЕЛ: Шегувам се. Аз донесох мезето, вие – водката. Сметките са оправени.

ОЛЕГ: (*Прибира портфейла си.*) Не ви оцених. От вас лъха опасност. Не знам каква, но опасност. Сега я усетих.

СВИДЕТЕЛ: (*Свива рамене.*) Престанете да мислите за това. След половин час се разделяме.

ОЛЕГ: Предполагам с взаимно удоволствие от раздялата.

СВИДЕТЕЛ: И едва ли ще се видим повече.

ОЛЕГ: Надявам се никога. Съжалявам, че ви поканих за свидетел.

СВИДЕТЕЛ: А аз ви благодаря.

Влиза ТЯ.

НАТАША: Готова съм.

СВИДЕТЕЛ: Каква сте ми една... Булка и половина.

Пауза.

ОЛЕГ: Е, какво, ще вървим ли?

НАТАША: Да вървим.

ОЛЕГ се отправя към входа, НАТАША нерешително тръгва след него. СВИДЕТЕЛЯТ остава на мястото си.

ОЛЕГ: (*Към свидетеля.*) Тръгвате ли?

СВИДЕТЕЛ: Само ако се налага наистина.

НАТАША: Вие ни обещахте.

СВИДЕТЕЛ: След като съм обещал значи идвам.

Сега вече и тримата отиват към входа. Внезапно НАТАША спира.

НАТАША: Къде ми е букета?

ОЛЕГ: Какъв букет? (*Вижда теменужките.*) А, тоя... Една минутка. (*Дръпва Свидетеля настрана.*)

ОЛЕГ: Знаете ли къде най-близо продават цветя?

СВИДЕТЕЛ: На гарата.

ОЛЕГ: Далече ли е от тук?

СВИДЕТЕЛ: На пет минути пеша. Всеки ще ви каже пътя.

ОЛЕГ: (*Към Наташа.*) Изчакай ме млако. Сега ще се върна. (*Излиза.*)

СВИДЕТЕЛ: Мисля, че забравихте моите теменужки.

НАТАША: Не, не съм.

Пауза.

НАТАША: Останаха ни само няколко минути. Може и да си поговорим честно?

СВИДЕТЕЛ: Естествено.

НАТАША: Харесвам ли ви?

СВИДЕТЕЛ: Знаете отговора. Много.

НАТАША: И вие на мен.

СВИДЕТЕЛ: Радвам се, че надмогахте вашата неприязън.

НАТАША: Не ме разбрахте. Вие ме...Аз вас... Аз през цялото време исках да бъда с вас.

СВИДЕТЕЛ: Не разбирам.

НАТАША: Какво има за разбиране. Искане ми се да бъда с вас. Да не би да не говоря ясно?

Иска ми се да бъда с вас.

СВИДЕТЕЛ: Защо?

НАТАША: (*Старае се да прикрие смущението си от шеговития тон.*) За да добавите още една победа в списъка.

СВИДЕТЕЛ: Не гоня количество.

НАТАША: А качеството, виждам, изобщо не ви устройва.

СВИДЕТЕЛ: Шегувате ли се?

НАТАША: Вече не. Искам да бъда ваша. Какво толкова не може да разберете.

СВИДЕТЕЛ: Искате да сте с мен след вашата сватба?

НАТАША: Да, след нашата сватба. С вас.

СВИДЕТЕЛ: В началото трябва да се позабавлява вашият годеник. И после вие.

НАТАША: Аз съм повече от сериозна. Правя ви официално предложение. Щеше да е по-добре да го направите вие, но вие се ослушвате.

СВИДЕТЕЛ: Не ми се подигравайте.

НАТАША: Не ви се подигравам. Искам да се омъжа за вас.

СВИДЕТЕЛ: И защо така изведнъж?

НАТАША: Защото ви обичам.

СВИДЕТЕЛ: Отдавна ли?

НАТАША: През целия си живот.

СВИДЕТЕЛ: Това ми звучи романтично, но... Аз съм на педесет и четири.

НАТАША: А аз съм на трийсет и четири. Разликата не е толкова голяма.

СВИДЕТЕЛ: Не описях много точно възрастта си. За да я разберете по-добре ще ви я кажа с други думи: след шестнайсет години ще стана на седмдесет.

НАТАША: А аз ще съм на петдесет. Ужас! Надявам се, че няма да зарежете такава старица?

СВИДЕТЕЛ: В началото ви разигравах аз, сега вие мен.

НАТАША: Вие още не може да разберете, че аз наистина ще се радавам да свържа живота си с вас.

СВИДЕТЕЛ: Аз още съм пиан, но не чак толкова, че да повярвам в някаква лудост.

НАТАША: А на мен ми писна да съм разумна.

СВИДЕТЕЛ: Понякога това изобщо не пречи.

Пауза.

НАТАША: Значи вие просто не ме харесвате. А щастието беше толкова близко, толкова възможно... Кажете ми, още ли обичате жена си?

СВИДЕТЕЛ: Тя винаги е с мен. Но не трябва да обичаш това, което го няма. Или този, който го няма.

НАТАША: Вие никога няма да я забравите.

СВИДЕТЕЛ: Няма да я забравя, но разбирам, че не трябва да се живее само със спомени. И ако вие наистина...Ако ние с вас... Аз щях да ви обичам от цялата си душа.

НАТАША: Няма значение, за вас аз винаги ще бъда нейна сянка.

СВИДЕТЕЛ: Жена като вас не може да бъде сянка на никого.

НАТАША: Няма да се конкурирам с нея. Знам, че е невъзможно. Просто ще ви обичам.

СВИДЕТЕЛ: Защо? Какво толкова направих, че така да ви завладея?

НАТАША: (*Усмивва се.*) Донжуаните дори не полагат усилие. Те просто идват и си взимат. Помните ли кой каза това?

СВИДЕТЕЛ: Тая глупост я казах аз. Но не е нужно да я повтаряме.

НАТАША: Ако ме обичате и наполовина така, както сте обичал нея, ще бъде достатъчно.
Искам да изпитам същото щастие.

СВИДЕТЕЛ: Но защо точно с мен?

НАТАША: Забелязахте ли, че във всичките си разкази повтаряхте думата „нежност“? А аз ще бъда много нежна с вас. Знам как да съм нежна. Искам да съм нежна. А когато от тази нежност има нужда някой, ще бъда и нежна, и нужна.

СВИДЕТЕЛ: Знаете ли какво? Вие също сте донжуан. Донжуан в пола. Трудно е да ви се устои.

НАТАША: Много добре. Не се дърпайте повече.

СВИДЕТЕЛ: Не се и опитвам. Но ви предупреждавам – аз съм порочен човек с труден характер.

НАТАША: И аз не съм захарче.

СВИДЕТЕЛ: Работя много. В болницата често пъти ме викат и нощем. Понякога нощувам там. Ще ви бъде скучно.

НАТАША: Скучно? С вас?

СВИДЕТЕЛ: Не с мен, а без мен.

НАТАША: Какво още ще наприказвате за себе си?

СВИДЕТЕЛ: Аз съм моногамен. Трудно се издържа.

НАТАША: Ще се постарая.

ОЛЕГ се връща с разкошен букет от бели лилии. Неловко мълчание.

ОЛЕГ: Това е за теб.

НАТАША: Мерси.

ОЛЕГ: Ще тръгваме ли?

НАТАША: Къде?

ОЛЕГ: Как „къде“? Да се разписваме.

НАТАША: *(Хвърля букета на масата.)* Трябва да ти кажа нещо.

Пауза.

СВИДЕТЕЛ: Извинете, но се сетих, че на свидетеля май му трябва паспорт. *(Влиза в дома си.)*

ОЛЕГ: Какво?

НАТАША: Не мисля, че трябва да се жениш за мен.

ОЛЕГ: И може ли да знам защо?

НАТАША: Защото... Защото не те обичам.

ОЛЕГ: И от кога?

НАТАША: Не знам. Сигурно отдавна. А може изобщо да не съм те обичала.

ОЛЕГ: И защо ми казваш това точно сега?

НАТАША: Сигурно, защото сега го разбрах.

ОЛЕГ: Вече нищо не разбирам. С теб сме заедно от две години. И според мен ни беше добре. Имаме общ бизнес... Как може да си смениш решението само за два часа?

НАТАША: Така ще бъде най - добре и за двама ни.

ОЛЕГ: На теб – може би, но не и на мен. Без теб ще полудея.

НАТАША: *(Прегръща го.)* Прости ми.

ОЛЕГ: Това ли е последно?

НАТАША: Последно. Знаеш, че мислих през целия ден – защо така нервнича? Защо съм така напрегната? И чак сега разбрах – до някъде го чувствах вътрешно, че правя грешка.

СВИДЕТЕЛЯТ се връща от къщата си.

СВИДЕТЕЛ: Моля за извинение... Нали не ви преча?

НАТАША: Никак даже.

ОЛЕГ: Мерси, че искахте да ни помогнете, но сватба няма да има.

НАТАША: Защо? Сватба ще има.

ОЛЕГ: Нали каза, че си премислила.

НАТАША: Да, премислих.

СВИДЕТЕЛ: Последно – трябва ли ви свидетел или не?

ОЛЕГ: Не.

НАТАША: Да.

ОЛЕГ: Нищо не разбирам.

НАТАША: (*Хваща Свидетелят под ръка.*) Ние решихме да се оженим.

ОЛЕГ: Искаш да му станеш жена?

НАТАША: Да, и какво?

ОЛЕГ: (*Към Свидетеля.*) И вие ще го потвърдите?

СВИДЕТЕЛ: Не съм толкова невъзпитан, че да възразявам на дама.

НАТАША: (*Взема букета с теменужките.*) Не си ли навит да ни станеш свидетел?

ОЛЕГ: Аз?!

НАТАША: Отказваш ли ни?

ОЛЕГ: Наташа, опомни се. Защо да бързаш толкова?

НАТАША: Притеснявам се, че ще размисли.

ОЛЕГ: Намерете си някой друг за свидетел.

НАТАША: Наистина, много те моля.

ОЛЕГ: (*Объркано.*) Добре, де, щом настояваш.

НАТАША: Благодаря ти.

Наташа взема букетчето с теменужки и хваща Свидетеля под ръка.

НАТАША: Да вървим. Да побързаме. Толкова дълго чаках този момент.

КРАЙ